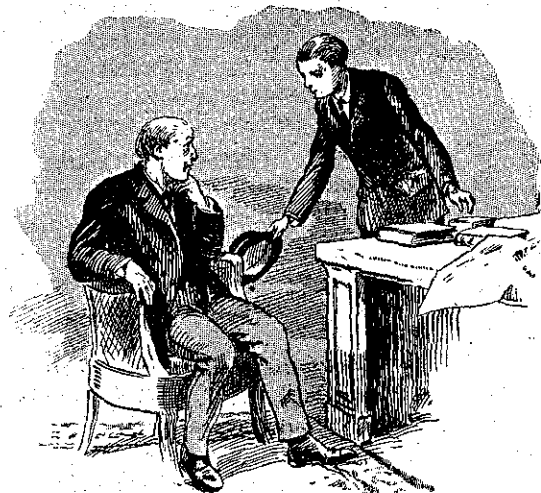

ρίκος' έχω τώρα πιά την απόδειξη, ότι ο γαμπρός μου ο 'Αγκλάς και ο κύριος Ρουσόσκης, είναι ένα και το αυτό πρόσωπο.

Ο γέρος εκύτταζε το παιδί με ανησυχία, σ'α να έλεγε μέσα του: «Πάλι τ'α ίδια!.. Μά δέν τού πέρασε λοιπόν ακόμη ή μνηγγίτις;»

Ο 'Ερρίκος όμως είχε βγάλη από

«Τι συμβαίνει πάλι, παιδί μου;...» (Σελ. 165, στ. γ')

την τσέπη του το μετάλλιο και, άρτών αυτό στο τραπέζι, μπροστά στα μάτια του δασκάλου του, τού είπε:

— 'Ορίστε!

Συγχρόνως άρχισε να τού διηγείται πώς έπεσε στα χέρια του εκείνη ή καρφίτσα.

Ο Καντινιώ άκουγε χωρίς να λέγη τίποτε. Το πρόσωπό του όμως έφάνερωσε έκπληξη, θυμό, λύσσα, άγωνία. Και άμα έτελείωσε ή διήγησις τού 'Ερρίκου, έσηκώθη, έπλησίασε το παιδί και με θεατρικό λιγάκι, αλλά πάντα είλικρινές ύφος, έφώναζε:

— Θάρρος, μικρό μου φίλε!.. Έκαμες πολύ καλά πού ήλθες άμέσως να μου τ'α πής. Έγώ θά σε βοηθήσω!

Υστερα έσώπασε πάλι κ' άρχισε να σουλατσάρη. Με την εύκολία πού είχε, σ'αν ήθοποιός, ν'αλλάζη πρόσωπα, ο Καντινιώ έγεινε τώρα ανακριτής. Κ' ένψ σουλατσάριζε συναφρωμένος, σκεπτικός, μονολογούσε δυνατά:

— Για να ιδούμε... τί μπορεί να συμβαίνει εδώ; Αυτή ή άνακαλύψις είναι πράγματι σοβαρά... Μήπως ύπάρχει κάποια σχέση μεταξύ της κλοπής της πιστωτικής Τραπεζής και των μεταμορφώσεων τού 'Αγκλάς;.. Μήπως ο άληθινός ένοχος είναι αυτός;..

Και μόλις έκαμε αυτή την υπόθεσι, άμέσως τού ήλθαν επιχειρήματα, για να τήν ύποστηρίξουν: Το κλεμμένο εκατομμύριο δέν ξαναβρέθηκε. Ο 'Αγκλάς όμως ήταν πλούσιος, πολύ πλούσιος, άφου με τόνομα τού κύριου Ρουσόσκης, στον Όμιλο των 'Ερετών, τόν είχεν

ιδη να παίζη και να χάνη χιλιάδες... Και το συμπέρασμα των σκέψεων τού Καντινιώ, ήταν το εξής:

— Πρέπει να δείξουμε στον 'Αγκλάς αυτή τή μεν τ'α λ ι α και να τόν ρωτήσουμε πώς έτυχε να τήν έχη... 'Αν είναι ένοχος, θά ταραχθῆ, θά τ'α χάση. Και τότε ίσως θά μπορούσαμε να τού άποσπάσουμε καμμία όμολογία.

— Πάμε λοιπόν! είπε ο 'Ερρίκος, πού τόν έκαιγε ή άνοπομονησία. Αυτή τήν ώρα θά είναι βέβαια στο γραφείο του, στην 'Ιατρική Ζωή.

— Πάμε, έσυμφώνησε ο ήθοποιός. Είμαι έτοιμος να σε συνοδεύσω στο γαμπρού σου και να τόν άνακριώ με τέτοιο τρόπο, πού βεβαιώτατα δέν θά μωρέσει να μάς ξεφύγη.

Πήραν έν' άμαξάκι και ύστερ' από μισή ώρα, έφθασαν στα γραφεία της 'Ιατρικής Ζωής.

«Όταν μπήκαν στο γραφείο, όπου ειργάζετο ο 'Αγκλάς, [ο νέος τούς κύτταξε μ' ανησυχία, αλλά γρήγορα έκρυψε αυτό το αίσθημα και μ' εύγενικό μειδίαμα τούς έβαλε να καθίσουν.

— Είς τί χρεωστώ τήν τιμή της επισκέψεώς σας, κύριε Καντινιώ; φρώτησε. 'Υποθέτω, ότι κάτι θά μου ζητήσετε γι' άγάπη τού 'Ερρίκου. Ευχαριστός θά κάμω γι' αυτόν, τι μωρέσω, γιατί έγω τόν αγαπώ πολύ, μ' όλη τήν αντίπαθεια και τή δυσπιστία πού μου δείχνει.

Ο μικρός Δαλλινύ, άκράτητος, έτοιμάσθηκε να μιλήσει, και να ρίψη κατά πρόσωπο τού γαμπρού του όσα ήξερε εις βάρος του. Ο Καντινιώ όμως τόν εμπόδισε μ' ένα νεύμα και, ήσυχα-ήσυχα, ως να επρόκειτο για το απλούστερο πράγμα τού κόσμου, ρώτησε:

— 'Αγαπητέ μου 'Αγκλάς, με συγχωρείτε για τήν άδιακρισία, αλλά ήθελα πολύ να διαφωτισθῆ μια άμφιβολία πού έγεννήθη στον 'Ερρίκο και 'ς έμέ, τόν καιρό πού ήμαστε μαζί στην 'Οστάνδη. Μπορείτε να μάς δώσετε μερικές πληροφορίες για ένα κάποιο κύριον Ρουσόσκης, πού έτυχε να τόν γνωρίσουμε στον εκεί Όμιλο των 'Ερετών;

Ο 'Αγκλάς κατανίκησε τήν ταραχή του, πήρε ένα ύφος άδιάφορο, προσποιήθη

κε μόνο κάποια έκπληξη κ' άποκρίθηκε: — Πώς τόν είπατε;... κύριος Ρουσόσκης;... 'Όχι, μα τήν άλήθεια, δέν γνωρίζω καθόλου αυτό το πρόσωπο. 'Επειτα έγω δέν έπήγα ποτέ στην 'Οστάνδη και δέν έννοώ....

'Αλλά ο 'Ερρίκος δέν τόν άφισε να πῆ περισσότερο και, χωρίς να τόν μέλη πιά για τ'α νεύματα τού Καντινιώ, έφώναζε:

— Ω, μ' αυτό είναι πολύ!... Τολμάτε να ψεύδεστε έτσι... Μ' αυτή τή φορά έχω άποδείξεις!

Και παρουσιάζων εύθως τήν καρφίτσα, πού τού είχε δώσει ή Κολέττα, ρώτησε τόν 'Αγκλάς:

— Γνωρίζετε αυτή τή μεντάλλια; Καθώς είδε το ένοχοποιητικό εκείνο κόσμημα, ο κακούργος έκαμε να όρμηξη για να τ'απάξη από τ'α δάδυνατα χέρια τού παιδιού. 'Επρόλαβε όμως ο Καντινιώ, τ'α πήρε και τ'α έκρυψε στην τσέπη του.

— Βλέπετε, κύριε, είπε με ψυχραιμία άνακριτού, ότι δέν μπορείτε να τ'α άρνηθῆτε...

— Ναι, ναι! έφώναζε ο 'Ερρίκος θριαμβευτικά' σ'ας είδα και σ'ας γνώρισα στην 'Οστάνδη, βαμμένο και με ψεύτικα γένηια, να παίζετε χαρτιά. Είστε σεις ο κύριος Ρουσόσκης!

Ο κακούργος έννόησε τότε ότι ήταν χαμένος. 'Εσφίξε τούς γρόθους μ' ένα σπασμό στο πρόσωπο, έτοιμος να συν-

«Είς τί χρεωστώ τήν τιμή της επισκέψεώς σας;...» (Σελ. 166, στ. β')

κρίψη το παιδί εκείνο πού εύρίσκειτο πάντα στο δρόμο του. 'Αλλά κρατήθηκε. 'Ενα καινούργιο σχέδιο είχε γεννήσει ο γόνιμος νους του.

— Λοιπόν ναι! είπε ύστερ' από μια άγωνιάδη σιωπή. Δέν μωρώ πιά να τ'α άρνούμαι... Είναι άλήθεια.

— Ποιό είναι άλήθεια; ρώτησε ο Καντινιώ.

— Πήγα στην 'Οστάνδη με ψεύτικο όνομα.

— Γιατί;

— Για να ίκανοποιήσω το χαρτοπαικτικό μου πάθος, ένα πάθος πού μου ήταν άδύνατο να τ'α καταλιχσω.

Κ' έξαφνα έκαμε το ύφος του ίκεντικό κ' επρόθεσε:

— Γνωρίζετε τώρα το μυστικό μου. 'Ερρίκε, και σεις, κύριε Καντινιώ... μη τ'α προδώσετε, μην καταστρέψετε τήν εύτυχία μου, τήν εύτυχία της Λουίζας... μη με κάμειτε να χάσω τή θέσι μου για τ'α τίποτε!.. Σ'ας ύπόσχομαι να διορθωθῶ άπ' αυτό το ελάττωμα... άρχισα μάλιστα και θά τ'α κατορθώσω... σ'ας όρκίζομαι!

Τ'α λόγια αυτά, όπως το περίμενε ο 'Αγκλάς, έσυγκίνησαν και τόν άγαθό Καντινιώ και τόν 'Ερρίκο.

Δέν ήταν μικρό πράγμα να βλέπη αυτός νικημένο, ταπεινωμένο μπροστά του τόν άνθρωπο εκείνον, πού τόν ήξερε τόσο ύπερήφανο, κ' εκύτταζε τώρα τόν δάσκαλό του, περιμένων ναποκριθῆ πρώτος.

Ο Καντινιώ έλαβε το λόγο με ύφος σοβαρό και μαλακό.

— Ναι, είπε, θά μπορούμε ίσως να κρατήσουμε το μυστικό σας, αλλά με μια συμφωνία.

— Τήν δέχομαι πριν τήν άκούσω! έφώναζε ο 'Αγκλάς. Είστε καλός... σ'ας εύχαριστώ!

— Μη μ' εύχαριστήτε ακόμη, έξακολούθησε ο ήθοποιός, γιατί πρέπει πρώτα ναποκριθῆτε σε μια έρώτησι πού θά σ'ας κάμω, για να διαλυθούν, ως έλπικώ, κάποιες ύποψιες πού με βασανίζουν, άφ'ότου έμαθα τή διπλή σας ζωή.

— Έμπρός! είπεν ο κακούργος' είμαι τώρα άποφασισμένος να σ'ας άποκριθῶ είλικρινώς, να σ'ας πώς όλη τήν άλήθεια, όπως στον καλλίτερο, στον έπιεικέστερο από τούς φίλους μου' μαντεύω άλλως τε τήν έρώτησι σας. Θά μ' έρωτήσετε πού βρισκόμα τόσα χρήματα, για να τ'α σκορπώ έτσι στα πράσινα τραπέζια των χαρτοπαικτιέων.

— Άκριδώς! άποκρίθηκε ο Καντινιώ' αυτό επιθυμώ να μάθω.

Τότε, με μια τεχνικώτατη προσποίηση, με μια φωνή πού έκλαιγε, ο άντρας της Λουίζας άρχισε τ'α φέμματα του:

— Θά σ'ας τ'α εξηγήσω όλα. Πρό πέντε μηνών, είχα διαπραγματευθῆ μ' ένα ιαπωνικό εργοστάτιο, πού ήθελε ρεκλάμα στην 'Ιατρική Ζωή, κ' είχα κερδίση από μεσιτικά, — νομίζω, ότι σ'ας τ'α είπα τότε, — έξη χιλιάδες φράγκα. 'Ενας φίλος μου, πού είναι στο Χρηματιστήριο, μου άγόρασε μ' αυτά τ'α χρήματα μετοχές τών φ ε ι σ φ ά τ ω ν της Μαδαγασκάρης. Καθώς ξέρετε, ή μετοχές αυτές έδωσαν ένα κέρδος τριακόσια τοίς εκατό. Βρέθηκα λοιπόν με μια περιουσία από έξακόσιες χιλιάδες

φράγκα, πού τήν έχασα άμέσως, ο ήλιθιος, στα χαρτιά.

Ο Καντινιώ βρήκε πειστική αυτή τήν άπάντησι' είχε όμως τήν αφέλεια να ρωτήση:

— Θά έχετε βέβαια τίποτε χαρτιά, τίτλους, άποδείξεις τού Χρηματιστηρίου, πού να μαρτυρούν τήν άλήθεια τού ίσχυρισμού σας;..

Ο 'Αγκλάς σήκωσε τούς ώμους.

— Από χαρτιά, άλλο τίποτε, είπε. Μόνο τ'α χρήματα δέν έχω πιά δυστυχώς!.. Έφυγαν όλα σε λίγες εβδομάδες, με τήν τρελή ζωή πού με είδατε να κάνω στην 'Οστάνδη... 'Ας είναι! πάει πιά ο κύριος Ρουσόσκης! δέν μένει παρά ο 'Αγκλάς, ο πτωχός υπάλληλος της 'Ιατρικής Ζωής, πού θά πρίσπαθήση να επανορθώση με σύντομη εργασία, της άνοσιες πού έκαμε...

— Μπορείτε, ξαναρώτησε ο ήθοποιός, να μου δείξετε αυτά τ'α χαρτιά; Πρέπει να τ'α πεισθώ στην έντέλεια, ότι κερδίζατε στο Χρηματιστήριο έξακόσιες χιλιάδες.

— Τ'α έχω στο σπίτι μου, άποκρίθηκε ο 'Αγκλάς' έννοείτε, ότι δέν μπορούσα να τ'α έχω εδώ, όπου θά έκινδύνευα να τ'α ιδῆ ο προϊστάμενός μου.

— Πολύ καλά, υπέλαβε ο Καντινιώ με σταθερότητα' σ'ας δίνω προθεσμία ως το βράδυ. Μετά το φαγητό, θά έλθω με κάποια πρόφασι στο σπίτι σας και θά μου δείξετε τ'α χαρτιά σας. Και αν ιδώ πραγματικώς, ότι άποδεικνύουν όσα μάς είπατε, σ'ας ύπόσχομαι να σιωπήσω. ('Επεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ

[Είς τήν «Νέαν Ημέραν» έδημοσιεύθη προχθές το χαριτωμένο αυτό χρονόγραμμα. 'Επειδή άφασῆ τήν Α. Β. Υ. τών παλιών Παύλων, σελτών συνδρομητήν της Διαπλάσιος, το άναδημοσιεύω εδώ, με τήν βεβαιότητα ότι όλοι οι φίλοι μας θά εδωραισθούν να τ'α διαβάσουν.— Σ. τ. Α.]

Έσπεύδαμε ν' άνεβούμεν τήν κορυφή τού Σούνιου, εκεί όπου ύψώνονται αι πάλλευκοι στήλαι τού Ναού πού ένσμίξετο ότι ανήκεν εις τήν 'Αθηνάν, ένψ φαίνεται ότι ήτο τού Ποσειδώνος. Έως ότου φθάσωμεν εις το Λαύριον και άπ' εκεί έως το Σούνιον, είχαμε ιδῆ πανόραμα, πανοράματα μάλλον, από τ'α ώραϊότερα. Μας έβεβαίωνα όμως ότι από το ύψωμα εκείνο, όπου τ'α έρεπια τού αρχαίου Ναού, θά εδλέπαμε κάτι καταπληκτικόν: Το Σαρωνικόν όλόκληρον έως τόν Πόρον και τήν 'Υδραν. Τας Κυκλάδας σ'αν νεράιδες πού παίρνουν το πρωϊνό λουτρό των. Τήν Κέα και τήν Κούβον και τήν Σύρον και αυτήν ακόμη τήν μακρυνήν Μήλον. Ευρίσκαμε πολύ φυσικόν να είναι τόνσον θαυμάσιον μέρος το Σούνιον. 'Αν δέν ήτο,

δέν θά έκτιζαν οι πρόγονοί μας τόν Ναόν εκείνον. Οι παλαιοί 'Ελληνες ήξευραν να διαλέγουν τόσον καλά τ'α μέρη όπου ελάτρευαν τούς θεούς των!

Όταν εβθάσαμεν όμως εις τας στήλας τού ναού, μάς έπερίμεναν άπογοήσις. Μία βαρειά όμίχλη — συνεφέδκα μ.μ.α, όπως ήκουσα να τήν άποκαλούν πολύ έκφραστικά, — είχε σκορπισθῆ επάνω από τήν θάλασσαν και τ' άπέκρυπτεν όλα. Και ή όμίχλη έπροχωρούσε προς το μέρος μας, άποκρούπουσα βαθμηδόν και τόν ήλιον. Μετ' όλίγον μάς είχε περιβάλη κάτι σ'αν καπνός, τόν οποίον εδλέπαμε να φεύγη πέραν, προς τόν Λαυριεωτικόν Όλυμπον. Έξάφνα, άπέναντί μας, εις ένα κρημνόβραχον της παραλίας, ένεφανίσθη ένα παιδί, απλούστατα ντυμένο, με κοντό πανταλόνι, γυμνάς κνήμας, χωρίς κάλτσες. Έφερε μόνον κάτι πέδιλα όμοια μ' εκείνα τών λουτρών. Η όμίχλη έφαινον σ'αν να τ'α έφιλούσε, σ'αν να τ'α έχάδευεν. Εκείνο, άτάραχον, έσκαρφάλωνε κ' έπροχωρούσε προς τήν κορυφήν. 'Επήγαμε κοντά του. Έξηκολούθησε ν' άναρριχάται σ'αν κασιόκι, χωρίς να σκοτισθῆ διόλου δια τήν παρουσία μας. Όταν έφθασεν εις τήν κορυφήν, επήδησεν εις τόν ίσιον δρόμον, έστάθη προς στιγμήν, μάς εκύτταξε κ' έψιθύρσεν ένα έλληνορεπεότατον: «ούφ! έσκασα μ' αυτή τή ζέστη». Έπειτα έπροχώρησεν εις τόν ίσιον δρόμον. Ο φύλαξ τών αρχαιοτήτων, μόλις είδε το ξεκάλτωτο παιδί, έβγαλε άμέσως το κασκέτο του. Τήν ιδίαν στιγμήν, ένας μεσήλικς κύριος έφανη ανερχόμενος ασθμαίνων από το μέρος της θάλασσης και ήκούσθη φωνάζων έν μέσω της όμίχλης:

— Ύψηλότατε... Ύψηλότατε... σταθήτε... δέν σ'ας προσθάνα. Το ξεκάλτωτο παιδί ήτο ο πρίγκηψ Παύλος, υιός τού Βασιλέως Κωνσταντίου ΒΕΚ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΟ ΚΑΛΟ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΚΟ
Σπλαχνικό παιδάκι
Βλέπει ένα φειδάκι
Παγωμένο,
Και στην άγκαλιά του
Με πολλή χαρά του
Το καίμενο
Γλήγορος τ'ο βάνει
Γιά ν'α τ'ο ζεστάνη...
Μά τ'ο φειδί,
Λίγο σ'α ζεστάθη
Στην κούβια τού έστάθη,
Σ'αν λεπίδι,
Μιά δαγκιά τού χώνει,
Και... το φαρμακόνει!...
Πρίν να μύθης
Μερικούς, σ'α φιδία,
Μη ζυγόνης' ίδια
Μήπως πάθη.
(Κατά τόν Αίσωπο)
ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια).

— Ναι, ναι, κάμετε γρήγορα.
Κ' ἐνῶ ὁ Μωρίς Ζιλλάρ ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ σαλόνι, ὁ Ἀλβέρτος Κούρταιν κατέβη καὶ ἀνοίξε τὴν θύραν εἰς τὸν ἀπεσταλμένον τοῦ Σκυλοκεφάλου, ἐδικαιολογήθη δὲ διὰ τὴν βραδύτητα, λέγων ὅτι ὁ ὑπηρέτης του ἐκόφει καπέτε κ' ἐκοιμάτο βαρεῖα.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! ἔκαμεν ὁ Τζέιμς. Μία ὥρα ἔχω πῶ κτυπῶ.
— Ἄς ποῦμε δέκα λεπτά, διώρθωσεν ὁ ἰατρός. Ὅσα ἐχρειάσθησαν γιὰ νὰ ντυθῶ, μόλις ἴσως ἀκουσα, καὶ νὰ ἔλθω νὰ σὰς ἀνοίξω. Ἀπὸ τὸν τρόπο ὅμως πῶ ἐκτυποῦσατε, μαντεύω ὅτι εἶνε μεγάλη βία...

— Πάρα πολὺ! ἀπεκρίθη ὁ Τζέιμς. ἔχω διαταγὴ νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ με ἀκολουθήσετε ἀμέσως.
— Ἐξω ἀπὸ τὸ χωρὶ;
— Ναι, ἀλλὰ ὄχι πολὺ μακριά. Ὁ κύριός μου κατοικεῖ 'ς ἓνα ἐξοχικὸ

θῦρας ἔκαμε τὸν ἰατρὸν νὰ στραφῇ.
— Σηκώθηκες τέλος πάντων, Μάξ; ἐφώναξε βλέπων τὸν Μωρίς Ζιλλάρ νὰ εἰσέρχεται εἰς τὸ σαλόνι ἀπὸ ἐκείνην τὴν θύραν, με ὕψος ἀνθρώπου πῶ περιμένει ἐπίπληξιν. Μὴν ἐνοχλήσαι, φίλε μου! με τὸ ραχάτι σου!..

— Δὲν φταίω ἐγώ, κύριε Κούρταιν, ἐφέλλισεν ὁ ψευδο - Μάξ, ὁ ὁποῖος εἶχε φορέτῃ τὴν στολὴν τοῦ ὑπηρετοῦ, μ' ἓνα τεράστιον κασκέτο πῶ τοῦ ἐπιπτεν ὡς τὴν μύτην.

— Πολὺ καλά, εἶπεν ὁ ἰατρός, θὰ μιλήσουμε γι' αὐτὸ στὸ γυρισμό, γιατί τώρα δὲν ἔχομε καιρό. Ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ μᾶς περιμένει. Πήγαινε νὰ σελλώστῃς τὸ κόκκινο ἀλογάκι. Ἐγὼ ἐν τῷ μεταξύ θὰ ἐτοιμάσω τὰ ἐργαλεῖα μου. Κάμε γρήγορα ὅμως. Σὲ πέντε λεπτά τὸ ἀλογο πρέπει νὰ εἶνε στὴν πόρτα.

— Ἀμέσως, κύριε Κούρταιν.
Ὅταν εἶνε κανεὶς Μωρίς Ζιλλάρ ντέτεκτιβ, δὲν χρειάζεται καὶ τίποτε ἄλλο διὰ νὰ ὑπάγῃ κατ' εὐθεῖαν εἰς ἓνα σταῦλον, πῶ δὲν τὸν εἶδε ποτέ του, νὰ ρίψῃ τὸ χέρι του, σχεδὸν ἐξ' ἐναντίου, εἰς

ἀναγνωρίσουν, ἔλεγε με τὸν νοῦν του. Εἶμαι τόσο ἀσχημα ματακαρεμένος!.. Ἄλλὰ εἶνε ἡ τελευταία μάχη. Θάρρος κ' ἐμπρός!

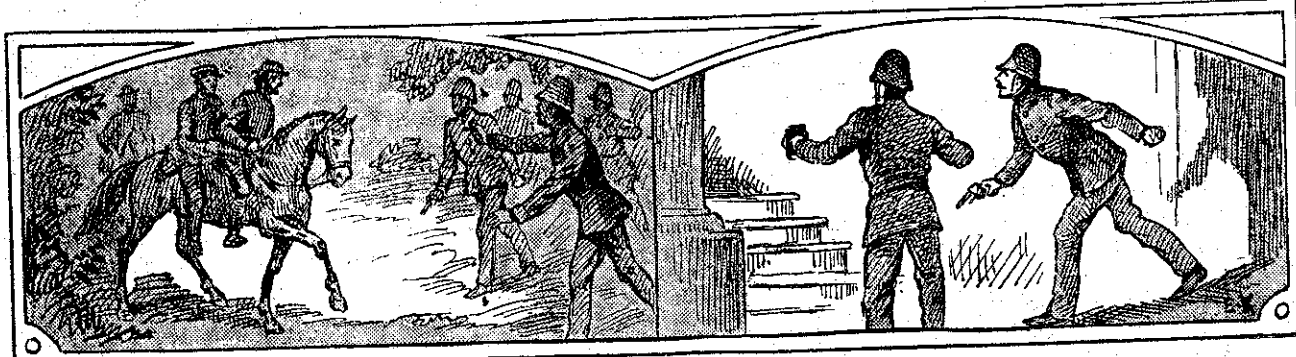
Καὶ ὁ νεαρός μας ἤρω, με ἀστράπτων βλέμμα, παρώτρυνε τὸν σύντροφόν του νὰ ἐπιταχύνῃ τὸ τρέξιμον τοῦ ἀλόγου του...

Ἐξαφνα εἰς ἀπόστασιν διακοσίων μέτρων ἀπὸ τὴν μικρὰν βίλλαν τοῦ Σκυλοκεφάλου, τέσσαρες πόλιτμαν με τὰ πιστόλια στὰ χέρια, ἐφράξαν τὸν δρόμον καὶ διέταξαν τὸν Τζέιμς νὰ σταθῇ.

— Ποὺ πηγαίνετε; Ποιοὶ εἶσθε;
— Εἶμαι, ἀπεκρίθη ὁ Τζέιμς, ὑπηρετῆς τοῦ τζέντλεμαν, εἰς τὸν ὁποῖον ἀντίκει ἡ βίλλα, πῶ βλέπετε ἀπ' ἐδῶ τὰ φωτισμένα της παράθυρα.

Καὶ ἀτάραχος, ὁ συνέννοχος τοῦ Σκυλοκεφάλου ἐδείχνε πρὸς μίαν ἄλλην βίλλαν, πλησίον ἐκείνης ὅπου κατοικοῦσεν ὁ ἀρχηγός του.

— Ὁ νέος πῶ με συνδεύει, ἐξηκολούθησεν, εἶνε βοηθός τοῦ κυρίου, πῶ ἔρχεται με τῶλογο ἀπὸ πίσω μας. Εἶνε γιαντρός καὶ ὁ κύριός μου τὸν περιμένει

σπίτι, πῶ βρίσκεται σχεδὸν ἐπάνω στὸ δρόμο τοῦ Μπλάκφιλδ.

— Ἐχετε ἴσως ἀμάξι; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός, διὰ νὰ κερδίσῃ καιρόν.

— Δυστυχῶς ὄχι, ἔφη με ἄλογο, ἀλλὰ μπορῶ νὰ σὰς πάρω στὰ καπούλια.

— Καὶ ὁ ὑπηρετῆς μου;
— Πρέπει νὰ πάρωμε καὶ τὸν ὑπηρετῆς σας;

— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται, ἂν πρόκειται νὰ ἐξετάσω ἀπλῶς ἓναν ἄρρωστο, δὲν εἶνε ἀπαραίτητο, ἀλλ' ἂν χρειασθῇ νὰ γίνῃ μὴ οἰαδῆποτε θεραπεία, καὶ ἡ βία με κάμνει νὰ ὑποθέτω μᾶλλον αὐτό, θὰ λάβω ἀπόλυτον ἀνάγκην ἀπὸ ἓνα βοηθόν, καὶ ξέρετε, γιὰ βοηθὸ μου μεταχειρίζομαι πάντοτε τὸν ὑπηρετῆ μου, πῶ ξέρετε, τι χρειάζεται.

— Τότε πάρτε τον, ἀπεκρίθη ὁ Τζέιμς, καὶ πάμε πεζῇ.

— Καθόλου. Ἐγὼ κ' ἐγὼ τὸ ἀλόγο μου... Πάρτε τὸν Μάξ στὰ καπούλια τοῦ δικῶ σας καὶ σὰς ἀκολουθῶ.

Ἐξαφνα ὁ κρότος μιᾶς ἀνοιγομένης

ἓνα φανάρι, νάνοιξῃ τὰς θύρας πῶ πρέπει, νὰ ξετροπώτῃ μίαν σέλλαν, ἓνα χαλινόν, καὶ νὰ σελλώστῃ ἓνα ἀλογο, — ὄλ' αὐτὰ εἰς διάστημα πέντε μόλις λεπτῶν.

Μετ' ὀλίγον ὁ ἰατρός Κούρταιν εὐρίσκετο καβάλλα εἰς τὸ ἀλόγο του, ὁ δὲ ψευδο - Μάξ εἰς τὰ καπούλια τοῦ ἀλόγου τοῦ Τζέιμς.

— Ἐμπρός! ἐφώναξεν ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Σκυλοκεφάλου ὁ κύριός μου θάνυπομονῇ καὶ θάπορῃ τί ἔγεινα.

— Εἶνε πολλὸς καιρός πῶ κατοικεῖ ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός, ἀναγκάζων τὸ ἀλόγον του νὰ καλπᾶσῃ.

— Ὅχι, μόλις τρεῖς ἐβδομάδες.

Οἱ τρεῖς ἱππεῖς δὲν ἤλλαξαν ἄλλην λέξιν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ δρόμου. Ὁ Τζέιμς ἔτρεχνε ἐμπρός, ὁ δὲ νεαρός ντέτεκτιβ, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο ἀπὸ πίσω του, ἐσυλλογιζέτο, ὄχι χωρὶς φόβου, ποία τύχη τὸν ἀνέμενε, ἐάν τυχόν τὸν συνήντα ὁ Σκυλοκεφάλος ἢ ὁ Ράλφ ὁ μεταμορφωτής.

— Δὲν θὰ δυσκολευθῶν αὐτοὶ νὰ με

ἀνυπομόνω. Ἄφιστε μας νὰ περάσωμε.

— Ἐκείνη τί βίλλα λέτε;

— Μάλιστα ἐκείνη - ἔλεγε, ἀριστερᾶ, με τὰ δυὸ πυργάκια.

— Καλά, περᾶστε, εἶπεν ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀστυφυλάκας, ἀλλὰ σιγά-σιγά, με βῆμα, γιατί πρέπει νὰ σὰς ἀκολουθήσωμε. Τέτοια διαταγὴ ἔχομε. Τὸ μέρος αὐτὸ ἐπιτρεῖται ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία.

Ὁ ἀστυφύλαξ ἔπιασε τὸ ἀλόγο τοῦ Τζέιμς ἀπὸ τὸν χαλινόν καὶ ὁ μικρὸς ὄμιλος ἐπροχώρησε με βῆμα.

Εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δρόμου, ἓνας ἄλλος ὄμιλος τοὺς προῦπήντησε.

Ἰπὸ τὸ φῶς τῶν δάδων, τὰς ὁποίας ἐκράτουν οἱ πόλιτμαν, ὁ Μωρίς Ζιλλάρ ἀνεγνώρισε τὸν ἀρχιστυνόμενον Οὐίλλιαμ Τάυλορ.

Ἦτο ἡ κρίσιμος στιγμή καὶ, ἀποφασισμένος νὰ ριφιοκινδυνεύσῃ τὰ πάντα, ὁ νεαρός ντέτεκτιβ κατέβη σιγά ἀπὸ τὸ ἀλόγον.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΟΛΙΣ εἶχα τελειώτῃ τὴν προηγουμένη μου ἐπιστολὴν γιὰ τὰ θεάτρα καὶ τοὺς Κινηματογράφους, ὅταν ἔλαβα ἓνα χοντρὸ φάκελλο, ὅπου, με μεγάλη μου ἐκπληξί, γιὰ τὴ σύμπτωσι, βρήκα μιὰ ἐγκύκλιον, ἓνα εἰσιτήριο καὶ μιὰ ἰδιαιτέρη πρόσκλησι γιὰ τὰ ἐγκαίνια ἐνός... Παιδικῶν Κινηματογράφων! Δόξα σοι ὁ Θεός, τέλος πάντων πῶ κατάλαβαν καὶ στὰς Ἀθήνας πρῶτον, ὅτι τὰ παιδιὰ δὲν εἶνε δυνατό νὰ μὴ πηγαίνουν ὡσεὶ δειλοῦ τοὺς Κινηματογράφους, (ὁ πειρασμός, βλέπετε, εἶνε δυσκολοκινήσῃ, τὰ παιδιὰ ἐπιμένουν πολὺ καὶ οἱ αὐστηρότεροι γονεῖς ἀναγκάζονται συχνὰ νὰ ὑποκύπτουν) — δεύτερον, ὅτι οἱ Κινηματογράφοι τῶν μεγάλων ποτὲ σχεδὸν δὲν εἶνε κατάλληλοι γιὰ τοὺς μικρούς, καὶ τρίτον, ὅτι γιὰ νὰ πηγαίνουν αὐτοὶ καὶ νὰ διασκεύουν χωρὶς φόβου καὶ χωρὶς κίνδυνου, ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἓνα Κινηματοθέατρο εἰδικὸ, ἐπιτήδες γιὰ παιδιὰ.

Ὁ ἄνθρωπος πῶ κατάλαβε πρῶτος αὐτὰ τὰ τρία στοιχειώδη πράγματα καὶ σκέφθηκε νὰ ἰδρύσῃ πρῶτος στὰς Ἀθήνας ἓνα Κινηματοθέατρο, παιδικὸ, εἶνε ὁ γνωστός φιλοπόροδος καὶ δραστήριος λυκαργῆς κ. Ἡλίας Κωνσταντινίδης. Στὴν ἐγκύκλιόν του ἐξηγεῖ τοὺς γονεῖς τὸ σκοπὸν του καὶ λέγει, ὅτι ὁ Κινηματογράφος γιὰ τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ ἐκπληρῶνῃ τρεῖς ὅρους: Α') νὰ εἶνε ὑπὸ αἰθρῆς, εὐαερος, ἀνοικτός, γιὰ νὰ μὴ ἀναπνέουν τὰ παιδιὰ μιὰ ἀτμοσφαῖρα σκοτεινὴ καὶ ἀκίνητη, ἐπομένως εὐνοϊκὴ γιὰ τὰ μικροβία ὄλων τῶν ἀσθενειῶν Β') τὸ μηχανήμα του νὰ λειτουργῇ κανονικὰ, με μεγάλη ἀκριβεία καὶ με ὠρισμένους κανόνες, ὥστε νὰ μὴν τρέμουν ἢ εἰκόνες ἐπάνω στὸ πανί καὶ τὸ ζωρὸ φῶς νὰ μὴ διαδέχεται ξαφνικὰ καὶ ἀπότομα τὸ βαθύ σκοτάδι, γιατί ἀλλοιώτικα βλάπτονται τὰ μάτια καὶ τῶν μεγάλων καὶ τῶν μικρῶν καὶ Γ') τὸ κυριώτερον, τὰ θέματα τῶν ταινιῶν πρέπει νὰ εἶνε ἀτάλληλα γιὰ τὴν τρυφερὴ νεολαία, παιδαγωγικὰ, — εὐμορφῆς σκηνῆς ἀπὸ τὴ φύσι καὶ τὴ ζωῆ, πανοράματα, τοπία, δράματα ἀγνά, σεμνά, ἠθικὰ καὶ διδακτικὰ, νόστιμες παιδικῆς κωμωδίαις με ἠθικὸ συμπέρασμα, — ὄλ' αὐτὰ, ἐννοεῖται, τερπνά, καλαίσθητα, καλλιτεχνικὰ, γιὰ νὰ μὴ διασφαιρῆται, ὄχι μόνον ἡ ψυχὴ, ἀλλὰ καὶ τὸ γούστο.

Ἐπὶ γὰρ λοιπὸν τὴν περασμένη Κυριακὴν στὰ ἐγκαίνια αὐτοῦ τοῦ Κινηματογράφου καὶ εἶδα με μεγάλη μου χαρὰ, ὅτι ἐκπληρῶνται ὅλους τοὺς ὅρους πῶ χρειάζονται, γιὰ νὰ εἶνε ἀληθινὰ «Παιδικός». Καὶ πρῶτον, ὁ κ. Κωνσταντινίδης τὸν ἔχει ἐγκαταστήσῃ στὸ εὐρύχωρον εὐαερο Γυμναστήριον τοῦ Λυκείου του, στὴν λεωφόρον Ἀλεξάνδρας, ὥστε μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ ὅτι εἶνε ὄχι μόνον ὑπαίθριος, ἀλλὰ κ' ἐξοχικός. Τὰ παιδιὰ θάναπνέουν ἐκεῖ τὸν καθαρώτερον ἀέρα. Δὲν ξέρω τώρα, ἂν ὁ φωτισμός ἦταν ἀκριβῶς ὅπως ἔλεγε ἡ ἐγκύκλιος καὶ ἂν ἡ μετάβασις ἀπὸ τὸ σκοτὸς εἰς τὸ φῶς ἐγίνετο σύμφωνα με τοὺς κανόνες. (Αὐτὰ, στὴν ἀρχὴ, εἶνε δύσκολα πράγματα καὶ κανονίζονται με τὸν καιρὸ, καὶ με τὴν πείρα.) Ἐξέρω μόνον, ὅτι ἡ εἰκόνες ἐφαίνονται πολὺ καθαρές στὸ πανί καὶ δὲν ἔτρεμαν καθόλου. Δὲν θὰ κουράζονται λοιπὸν πολὺ τὰ μάτια τῶν παιδιῶν. Ἀλλὰ ἐκεῖνο πῶ μ' ἐνθουσίασε, ἦταν τὸ πρόγραμμα. Στὴν ἀρχὴ, ὠραιότατες σκηνῆς ἀπὸ τὴν ζωῆ τῶν μικρῶν μας Προσκόπων: Παρέλασις, παιγνίδια, συσσίτιον, κολύμπι κτλ. Ἐπειτὰ ἓνα ἐξάπρακτο παιδικὸ δράμα, τὸ περίφημον «Ἐν Οἰκογενείᾳ» τοῦ Ἐκτορος Μαλώ, δηλαδὴ τὸ γνωστὸ σας κ' ἀπὸ τὴ «Διάπλασι» μυθιστόρημα, διασκευασμένον τεχνικώτατα γιὰ Κινηματοθέατρο καὶ παιγμένον ἀπὸ λαμπροὺς ἠθοποιούς, Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ ὠραῖος ἐκεῖνες εἰκόνες πῶ τὸ συνοδεύουν στὴ «Διάπλασι», εἶχαν ζωντανεύσῃ ἐπάνω στὸ πανί... Καὶ στὸ τέλος μιᾶς ξεκαρδιστικῆς κωμωδίαις, «Ἡ τρουμπέττα τοῦ Μπερπέ». με ἤρωα ἓνα μικρὸ παιδί, πῶ ἔπαιζε ὅμως σὺν ἠθοποιῶς μεγάλους.

Τρεῖς ὥρες ἐδάσταξε αὐτὸ τὸ πρόγραμμα. Καὶ σὰς βεβαίω, ὅτι μαζί με τὰ πάσης ἡλικίας παιδιὰ, πῶ ἐπλημύριζαν τὸ Γυμναστήριον, ἰδιασκευάζον καὶ οἱ μεγάλοι πῶ τὰ συνώδευαν. Γιατί τὸ θέαμα δὲν ἦταν μόνον ἀγνόν, ἀλλὰ καὶ καλλιτεχνικόν, καὶ διασκεδαστικώτατον. Εἶχαν ἔλθῃ καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ Ὁρφανοτροφείου Χατζηκώστα με τὴ μουσικὴ τους, πῶ ἔπαιζε στὰ διαλείμματα κομμάτια ἐνθουσιαστικὰ. Μόνον μουτζφῆς ἔλειπε, ἀλλὰ κ' αὐτὸς, ὡς μοῦ εἶπαν, θὰ προστεθῇ, γιὰ νὰ γλυκαίνονται τὰ παιδιὰ με κανένα λουκουμί ἢ κανένα μπουμπόνι, καὶ ἐν γένει τὸ Κινηματοθέατρο θὰ τελειοποιηθῇ. Πρὸς τὸ παρόν, θὰ δίνῃ παραστάσεις τῆς Κυριακῆς, τῆς ἐορτῆς καὶ τῆς Πέμπτης, ἀπὸ τὸ δειλινὸ ὡς τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ. Ἀργότερα ὅμως, καὶ ὄλο τὸ καλοκαίρι, θὰ λειτουργῇ κάθε βράδυ. Σὰς συνηστώ λοιπὸν νὰ πηγαίνετε. Θὰ διασκεδάσετε ὠραῖα, καὶ χωρὶς κανένα κίνδυνον ψυχικῆς ἢ σωματικῆς βλάβης ἀπὸ τοὺς μεγάλους πῶ παρουσιάζουν γιὰ τὴν τρυ-

φερὴ νεολαία οἱ ἄλλοι Κινηματογράφοι οἱ ἀκατάλληλοι.
Σὰς ἀσπάζομαι
ΦΑΙΔΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Βλέπε «Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ» Κεφ. ΙΒ']

α) Μαθητικὴ Εἰκὼν

— Ποιὸς κυνηγᾷ ἐδῶ πέρα, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀδειά;

β) Παιγνίον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεοφάνους τοῦ Ἑλληνισμοῦ

Ω
ΚΟΣ ΜΩ ΚΕΡ
ΡΙ ΛΑΣ ΕΡ ΑΓΚ ΡΙ
ΝΥ ΔΕ ΚΑΝ ΡΙΣ ΧΟΛ ΤΙ ΝΙ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὥστε νὰ ποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα τριῶν προσώπων τοῦ «Μικροῦ Δαλλινῶ» καὶ τριῶν προσώπων τῆς «Κασσετινας».

γ) Πίνυγμα

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

Ἄκατασχέτως πάντοτε τρέχω Ἄσπρα καὶ μᾶθρα τὰ φτερά ἔχω. Ὅ, τι ἐμπρός μου εὐρίσκω φθεῖρω, Κ' ἐρείπεια φεύγων ὀπίσω σπείρω. Μὲ ἤρωες τώρα; Μὰ κόψε δῶο Στοιχεῖα πρῶτα καὶ σοῦ ἔμνω Ὅτι ἀμέσως καλὸν κ' ἄθωον. Εἰς τὴν αὐλὴν σου θὰ ἴδῃς ζωόν.

δ) Διὰ τοὺς Ταλλομαδεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀυτοκρατορίας τοῦ Βυζαντινοῦ

G B S L
E I O S B N
L E E O

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἄηλοισι: Αἱ λύσεις—ὅσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνδεύονται ἀπαρτίτως ὑπὸ ἐνός μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 19ου φύλλου

α.) Ἀηδὼν, Κανάριον, Φλωρός Σπίνος, Καρδερίνα.—β.) Petit à petit l'oiseau fait son nid.

μόνον τῆς Ἐλευθερίας (ἐστὶν αὐτὴ καὶ με- ταφράσις.) Δάφνης Στέφανον (ναὶ, εἰς ἄλλοις; δωρεάν.) Σχολαστικὸν Φιλόσοφον Ἰλαβία, εὐ- χαριστῶν. Φιλομήτορα, Ἰεάν, Ἰαπέα τοῦ Θανάτου, Ἰωάν. Α. Πολυχρονιάδην, Δουκῆν Ν. Κόστην, Νύμφην τοῦ Αἰγαίου κτλ. κτλ. Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβον μετὰ τὴν 18ην Ἀπριλίου, ἀπαντήσῃ εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 15ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἀπριλίου-Ἰουλίου

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 12ης Ἰουλίου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.

253. Λεξιγράφος

Σύγχρονον βασιλεῖα
Με ἀνή ἐπιλοδοῖρησα
Κί' εἶδα μ' αὐτὸ νὰ γίνῃ
Βασίλισσα κί' ἀπόρησα.
Ἐστάλη ὑπὸ Κοραλίας Καστριτοῦ.

254. Στοιχειόγραφος

Ἀπὸ μέρους τοῦ κορμού σου,
Ἀφαιρῶν τὴν κεφαλήν,
Ἐν θαλασσινῶν καὶ ῥῶγ,
Νὰ προβάλλ' εἰς τὴν σιγῆν.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λημνιοπούλας.

255. Μεταγραμματισμὸς

Περνοῦ ἐν τῶν ἀγατητῶν
Τὴν κεφαλὴν ἀλλάξεις,
Καὶ κἀποῦν τὸν ἐπὶ τὰ σοφῶν
Εὐθῶ; παρουσιάζεις.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐνδύου Γαλλίας.

256. Ἀναγραμματισμὸς

Ἐνα τῶν Μηνῶν ἀνεγραμμάτισα
Καὶ μέγαν ὄρον ἐσημάτισα.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φωνῆς τῆς Πατρίδος.

257. Γωνία.

+ * * * * = Ἀρχαία Βασίλισσα ὤραλα.
* + * * * = Ἀντωνυμία.
* + * * * = Ὀπὸρικόν.
* + * * * = Διαφανεὲ σῶμα.
+ * * * * = Νῆσος; τοῦ Αἰγαίου.
Οἱ σταυροὶ Κράτος; τῆς; Εὐρώπης.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καρυατίδος.

258-260. Ἀστεῖα Παροράματα.

1. — Τὴν κλωσσά σου κράτει.
2. — Φεῦγε τὴν τροφήν.
3. — Τὸ ἄργόν καὶ χῆρον ἔχει.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρελλῆς Σανθούλας.

261. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 = Ποταμὸς; τῆς; Εὐρώπης.
2 3 4 5 = Βασίλισσα.
3 2 4 2 6 = Ὀμιλία.
4 5 3 5 = Τροφή.
5 4 4 3 2 6 = Κάτοικος; τῆς; Εὐρώπης.
6 5 1 1 5 6 = Ἄγιος.
Ἐστάλη ὑπὸ Σαυρ. Γ. Λέγγερη

262. Ἀκροστιχίς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθῶν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοι- αῦτα, ὥστε διὰ τῶν ἀρχικῶν τῶν νὰ σχηματισθῇ νῆσος; τοῦ Αἰγαίου:

Ἄτυχος, Ἄγιος, Ὀχι, Ἀμαρτωλός, Κατα- στρέφω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἱματομένου Εἱφῶς

263. Μικτὸν.

α - μ - ε - η - β ρ θ ρ ς
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαραθωνομάχου

264. Γρίφος

ο
ο × ο μελ' Ι
ο
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λύρας τῆς Σαυφῶς

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

15-117

Ἀντάλασσο C. P. μετὰ «Διαπλάσεως». Καλ- Ἀλῆτρον βραβείου διὰ τόμου δραχμῆς. Μέχρι τῆλου; Μαίτου. — Ὁ τρομερὸς Νῆκ Κάστερ.

15-118

Νύμφη τοῦ Αἰγαίου καὶ Πειραικὴ Διάβολε, Νεχαριστῶ θερμῶς. Δέχεσθε ἀνταλλαγὴν Μι- κρῶν Μυστικῶν μέσῳ Γραφείου «Διαπλάσεως»; Κοσμοκράτωρ

15-119

Κόρη τῶν Κυμάτων καὶ Βουλγαροφάγε Ἐλι- κλη, τί γίνεσθε; Ἢ δὲ ἰδρῶσθε Σύλλογον; Πόθος τῆς Πατρίδος

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 13-19 Ἀπριλίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Πηνελόπη Σ. Μωραττοῦ, Α. Β. Βασιλόπουλος, Βασιλικὴ Σ. Φραντζή, Ἰωάννα Θ. Μάρα, Β. Κ. Χαροκόπος, Ἀγγελικὴ Κ. Χαροκόπου, Α. Ι. Παναγιωτοπούλου, Κ. Ρεμαν- τῆς, Ἀγγελικὴ Μ. Ζωγράφου, Ἐνας χωρίς ὑπο- γραφήν. Ἰαπεδὸς τοῦ Θανάτου, Α. Ν. Φραγι- νίστας, Α. Π. Μακρῆς, Α. Φιλότης, Ὁρίαν, Κ. Α. Μάρκου, Α. Χάμιτ, Ρ. Μπόσσελτ, Μ. Μαιντιέλο, Γ. Σφάντζο, Κ. Χέλιμσεντινι, Φ. Πά- νη, Ε. Χάαρτμαν, Α. Χριστιάνου, Ρ. Ρόζεν- φελτ, Ε. Νάουμπερν, Ε. Τάλλιποτ, Ν. Σά- σερου, Οἶμος Τσίτς, Ο. Πέντεφ, Ο. Βίντεφελν, Φ. Φίσερ, Κ. Βέλτμαν, Χ. Ἀντρέξεν, Π. Σλέγγερ, Ἀλεξ. Γ. Γαλιάνη, Π. Η. Χαρ- δαβέλλας, Χ. Α. Διακούλης, Η. Ψύλλογλου, Δ. Πηνίγκη, Ποιήτρια Σαυφῶ, Α. Δελφινιάνη, Κ. Καταμπάσιος.

ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Α. Α. Παπαδημητρίου. ΒΟΛΟΥ: Χαρίκλεια Ε. Κάτανα, Ε. Ἠλιάς. ΓΑΛΑΞΙΔΙΟΥ: Εὐθ. Ν. Σπαντιῆς, Α. Κ. Κολόμβας, Κ. Ι. Μαστροκόστας. ΘΕΣΣΟΝΙΚΗΣ: Γενναῖο Στεννημαχιωτάκι. ΙΘΑΚΗΣ: Θ. Μορφέςης. ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Βασιλικὴ Κιτσολάμπρου, Φε- ρενίκη Α. Τσουκανέλη. ΚΑΛΑΜΩΝ: Σ. Ι. Γεωργιάδης. ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Α. Χ. Κασφίης, Π. Α. Γρέκ, Δ. Γ. Δεσσύλας, Αἰετία Γ. Δεσσύλας, Δημήτρα Σοτέρη, Νηνεμία, Κ. Α. Μαρτίνης, Σ. Α. Κεφα- λάς. ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Γ. Σούτσος. ΚΡΕΤΤΑΙΝΩΝ: Ι. Παγγιμουση, Π. Χαχα- λακόπουλος. ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Η. Ι. Θεοδορόπουλος. ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Π. Χ. Καρυοκέφαλος, Χ. Γ. Θα- νος, Δέσποινα Χ. Θάνου, Χ. Α. Σκολιῆς, Χ. Α. Βλαχονάννης, Ν. Π. Κατσούρης, Γ. Κασρωτῆς. ΛΕΩΝΕΙΑΣ: Γ. Ν. Γιαννοπούς, Ν. Α. Πα- παρήστου. ΛΙΦΟΥΣΤΗΣ: Ἠλ. Π. Πετρεζιάς. ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: Η. Μ. Μέλλος, Κ. Παπα- δέλλης. ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Χ. Π. Πολυμηνόπουλος, Κ. Γ. Θεοδοσίου. ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Ι. Α. Καλαμάτας. ΠΑΤΡΩΝ: Α. Ι. Πλατυμέσης, Π. Σ. Καρό- μαλης, Ἀνδριάντα Γ. Σπαγαδόφου. ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Π. Σ. Μιχαλάς, Ν. Ι. Μπαρδῆς, Κ. Γ. Ἀγαπούσης, Χ. Α. Πεδικαῖος, Ν. Π. Χρυσανόπουλος, Α. Γ. Πετρονάνης, Ν. Ζ. Ζω- γραφίδης, Ν. Γολλέτης, Μαθητῆς Γυμνασίου, Π. Χ. Κολυβάς, Τ. Φόταν, Τ. Σχόλος, Α. Πί- τος, Π. Κλάουινιχ, Α. Α. Κακογιάννης, Γ. Θ. Πατάγος, Μαρία Χ. Ἀναγνωστοπούλου, Α. Ἀ- ποκογιάννης, Α. Χ. Καραφίλης, Α. Χρ. Λοι- δοκωστής, Α. Σ. Μπαγιαντζῆς, Γρ. Ι. Αρμυ- ράντης, Αλκ. Χ. Καραφίλλης, Φ. Μ. Πέππας. ΠΡΕΒΕΖΗΣ: Παπάκι. ΠΥΡΡΟΥ: Ε. Δ. Ἀγγελόπουλος, Α. Α. Ἀπο- στολάκης, Ζ. Παπαμαχαλάκου. ΣΥΡΟΥ: Μαρία Π. Κατσιμαντή, Θεοδώρα Μιχαήλ, Ἀθυσσίντος Δαπόντες, Μόσχα Α. Δα- πόντε, Μαρία Ι. Θεοδορακίου. ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Ν. Καργιάννης, Χ. Ριζό- πουλος. ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ι. Α. Παπαδόπουλος, Παρ- θένος τῶν Δασῶν, Γ. Ν. Τσελάς. ΧΑΚΙΑΔΟΣ: Ι. Χ. Νάκος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρονομία καὶ ἐληφθήσαντοι ἕξ ἑπτε: ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ Α. ΔΙΑΦΟΥΔΗΣ ἐν Ἀθή- ναις, ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΕΠ. ΚΟΛΟΜΒΑΣ ἐν Γα- λαξιδίῳ, ΔΕΣΠΟΙΝΑ Χ. ΘΑΝΟΥ ἐν Λαυρεσίῳ, ΜΑΡΙΑ Χ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ ἐν Πειραιῶν καὶ ΓΕΩΡΓ. Ν. ΤΣΕΛΑΣ ἐν Τριπόλει, οἱ ὅποιοι ἐνεργώθησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Μαίτου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἐκδοτικοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερησίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἐνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	
Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ	ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879	
Ἐτησίαν δρ. 8.—	Ἐτησίαν φρ. 10.—	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	
Ἐξάμηνος 4,50	Ἐξάμηνος 5,50	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	
Τριμήνιος 2,50	Τριμήνιος 3,—	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ	
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.		Ὅδος Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν	
Περίοδος Β'—Τόμος 23ος	Ἐν Ἀθήναις, 30 Ἀπριλίου 1916	Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 22	

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

— Κ' ἐγὼ ἐπίσης, εἶπε σοβαρὰ ὁ Ἐρρίκος. Εἶμαι μικρὸς ἀκόμη, ἀλλὰ ξέρω νὰ κρατήσω ἕνα μυστικόν.

— Γ' αὐτὸ εἶμαι βέβαιος, ἀγαπητέ μου Ρίκο! ἀποκρίθηκε ὁ Ἀγκλάς, χαί- δεύων τὰ μαλλιά τοῦ γυναικαδέλφου του.

Μόλις ἔφυγον οἱ ἐπισκέπται, ὁ Ἀγκλάς, με φόβισμα, ἄρ- χισε νὰ ρίχνῃ χαρ- τιά σ' ἕνα μεγάλο πέτσινο χαρτοφυλά- κιο, ποῦ ἔβγαλε ἀπὸ ἕνα συρτάρι.

Κ' ἐνῶ ἔκανε αὐτὴ τὴ δουλειά, μιλοῦσε μονάχος του.

«— Ἐμπρός! ἔ- λεγε. Θάταν πολὺ ἐπικίνδυνον νὰ ἐπι- μείνω... Ἄλλως τε ὅλα εἶνε ἔτοιμα... πρὸ πολλοῦ».

Ἐρρίξε μιά ματιὰ σὲ μιά ρεκλάμα κά- ποιας Ἀτμοπλοῖκῆς Ἐταιρείας, ποῦ ἦταν κρεμασμένη στὸν τοί- χο τοῦ γραφείου του, καὶ φηθῆρις:

«Ἄφριε τὸ πρῶτ' αὐτοῦ βαπόρι ἀπὸ τὸ Χερσοῦργο... Ἐγὼ τύχη!»

Χαμογέλασε κυττάζων τὸ ρολόγι καὶ συλλογιζόμενος τὸν Καντινιῶ καὶ τὸν Ἐρρίκο, ποῦ θὰ τὸν περιμέναν οἱ κα- κόμοιροί ἐστὶ σπιτάκι τῆς Ἀσνιέρης.

«Ἠλίθιοι!» ἐμουρμούρισε. Χωρὶς καμμιὰ τύψι, χωρὶς καμμιὰ λύπη γιὰ τὴν οἰκογένεια Σομῶ, ποῦ τὴν κατέστρεφε, ὁ κακοῦργος μόνον μιά στιγμὴ συλλογιζόθηκε τὴν Κολέττα:

«Τί νὰ κάμω;... Νὰ τὴν πάρω μαζί μου;»

Ἄλλ' ἀμέσως ἀποράσισε.

«Ἄ μὰ ἰ! εἶπε θάκανα τρέλλα. Θὰ γράψω μόνον ἐπὶ τὴν κυρία τῆς, ὅτι τῆς τὴν αἰνῶ.»

Ἐκάμει τὸ γράμμα, πῆρε τὴ βαλίτσα του, τὸ χαρτοφυλάκιό του καὶ βγήκε στὸ δρόμο, προσπαθῶν ὅσο μποροῦσε νὰ ποφύγῃ ταδιάκριτα μάτια.

— Ἀμαξῶ! στὸ σταθμὸ τοῦ Ἀγίου Λαζάρου!

«Ἀμαξῶ, στὸ σταθμὸ τοῦ Ἀγίου Λαζάρου!» (Σελ., 178 στ. β')

Νέα ζωὴ ἄρχισε γιὰ τὸν τρομερὸ κακοῦργο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'.

Ὁ Καντινιῶ ἀναγκητῆς.

Στὴν τραπεζαρία τοῦ μικροῦ σπιτιοῦ τῆς Ἀσνιέρης, τὸ βράδυ, εἰς τὴν δέκα, εἶνε μαζεμένοι ἡ κυρία Σομῶ, ἡ Λουίζα Ἀγκλάς, ὁ Ἐρρίκος καὶ ὁ κ. Καντι- νιῶ, σὲ μιά βεγγέρα, ποῦ φαίνεται σὰ νὰ προμηνῶ κάποια συμφορά... Περιμένουν τὸν Ἀγκλάς, ποῦ δὲν

ἐπῆγε ἀκόμη νὰ φάγῃ. Αὐτὸ δὲν ἦταν τίποτε ἔκτακτο, γιὰτὶ συχνὰ ὁ ὑπάλλη- λος τῆς Ἰατρικῆς Ζωῆς ἀρ- γοῦσε νὰ γυρίσῃ. Ἀπόψε ὅμως, ὕστερ' ἀπὸ τὴ σκηνὴ τοῦ ἀπογεύματος στὸ γραφεῖό του, ἡ ἀργοπορία αὐτὴ γιὰ τὸν Καντινιῶ καὶ τὸν Ἐρρίκο, εἶχε μεγάλη σημασία...

Ὁ γέρο ἠθοποιὸς, κατὰ τὸ φαινὸ- μενο τοῦλάχιστο, ἤρεμος, προσπαθοῦσε νὰ μὴ φοβίσῃ μὲ τὸ ὄφρος τοῦ τῆς δύο γυ- ναίκες. Ὁ Ἐρρίκος ὅμως, λιγώτερο κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, ἔδειχνε μιά κυρατωδὴ ἀνυπομονησία.

Κάθε στιγμὴ ἐ- βγαίνει ἐστὸν κῆπο, ἀ- νοίγει τὴν καγγελό- πορτα κ' ἐκύτταζε ἐστὸν ἔρρημο δρόμο, γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἐφαίνετο ὁ γαμπρὸς του.

Ἡ Λουίζα καὶ ἡ κυρία Σομῶ ἐπιτέ- λους ἀνητύχησαν.

— Μὰ τί ἔπαθες, Ρίκο; τὸν ρώτησε ἡ μητέρα του. Κάθησε φρόνιμα... δὲν μασί- νεις οὔτε νὰ διαβά- σω... Συμβαίνει τί- ποτα;

— Ὁχι, ὄχι! ἀ- ποκρίθηκε ὁ μικρὸς.

Καὶ γιὰ νὰ μὴ τὸν ξαναρωτήσουν, ἐκά- θησε ἄσυχος.

Ἀλλὰ σὲ λίγο ἀκούσθηκε τὸ κου- δοῦνι.

— Αὐτὸς εἶνε! ἐφώνησε ὁ Ἐρρίκος. Καὶ ὤρμησε ἐπὶ τὴν καγγελόπορτα.

Δὲν ἦταν ὁ Ἀγκλάς, ἀλλὰ ἕνας μι- κρὸς διανομὸς τοῦ τηλεγραφεῖου, ποῦ ἔφερεν τηλεγράφημα γιὰ τὴν κυρίαν Ἀγκλάς.

Ἡ Λουίζα τὸ πῆρε μὲ κακὸ προαι- σθημα. Ἡ συκίνησις τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, τὸ θλιμμένον ὄφρος τοῦ Καντινιῶ, τῆς